

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Wiehe, Johanna FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1866-12-27)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Wiehe, Johanna FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1866-12-27)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 85. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000026.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

27. Dec. 1866.

Til Hanna Wiehe.

Min Kraft er ikke saa sjældent en Spænding; jeg har kun kunnet græde lidt og tænke lidt og spise og sove lidt; der var kommen hin Useldom over mig, hvori hverken Beslutning eller Handling kan modnes. Saa vilde nu Bjørnson have os hos sig Julekvælden. Vi bleve da transporterede derned — thi vi bo jo paa en Vis uden for Byens Grændser — der var Lystighed og Liv. Bjørnson sang saa det durede i Tage og Vægge, og Børnene vare som Trompetakkompagnement. Jeg lo, saa længe jeg kunde, og bagefter var Graaden lige ved at kvæle mig. Lykkelige Menneske, store, herlige Menneske, som saaledes kan hengive sig i Livets friske, solklare Stemninger uden at nødes til at kaste Øjet tilbage paa en skummel Plet! Nu, man faaer jo leve uden det! — Saa fik jeg Bjørnsons dejlige Buste af Bissen, en god Bog og en pragtfuld Brystnaal, en Sølje. Se, det var jo dejligt! Men det Herligste ved Julen: Julestemningen, den barnlige Festjubel, den har jeg ikke følt; dertil have Forholdene for megen Magt til at tynge mig. Man maa ikke sidde klemt baade i det Ene og det Andet, som jeg gør, naar man skal føle Juleglæde. Saa kommer Skuffelsen ved mit Arbejde! Jeg er nu syg af Længsel efter at faa en Bog ud; men denne Sygdom leder mig fra og til Maalet. Jeg er blevet ved med at skrive og er ikke tilfreds med Noget. Intet ligner min Længsel. Og Du, har Du maaske ogsaa siddet fangen i Bekymringen? Dog, jeg taler jo her, som om Skyggen laa over alle Ting baade for Dig og mig; s. 86 men jeg mener det ikke — jeg har Saameget at takke Gud for, at, om jeg skulde samle Gaverne fra hans Haand og veje Sorgens og Glædens, hver paa sin Vægtskaal, sandelig, Glædens vilde langt overgaa Sorgens. Hvad skal der komme ud af 1867? Store, lukkede Gaade eller Æventyrbog! Gud være takket, at vi nødes til at læse Linie for Linie uden at kunne skimte Hvad der skjules i det næste Stykke! Saa kan man dog haabe, til Fortvivlelsen kommer og man har Kræfter til at tage imod den. Jeg tænker mig nu saa sikkert, at min Bog skal blive færdig og skal blive god og komme til at føre mig videre ind i Folket; mit Syn er allerede med anspændende Kraft rettet paa Grupperne i den, og mere og mere upersonlig føler jeg mig over for Verden. Ja, om det vil lykkes — Hvad veed jeg at svare! Jeg maa allerede nu rive et saadant Møde som et Brev ud af min Sjæl med en Slags Vold; maa der da komme en Tid, hvor jeg bliver tavs som Graven ligeover for mine kære, elskede Veninder, hvorledes ville I da optage dette? Ville I ret forstaa, at I ere ikke glemte, kun gemte til andre Tidens Glæde, og at mit anstrengende Arbejde faaer Førstefødselsretten? Dette troer Du maaske er overflødig at spørge om; men det er dog ikke saa; man maa sikre sig for Tvivlen, og mangen Tvivl kunde være hævet og mangt et Forhold styrket ved et Ord fra Grunden af i rette Tid. Nu da, i Guds Navn, vi ville tro paa hinanden. Gud være takket, fordi vi mødtes paa den lige Vej; vi kunne nu ikke mere tabe Sporet.